

шенно свободенъ.... Скобелевъ бѣше добъръ диалектикъ и владѣяше масса свѣдѣния, той обичаше да са прѣпира и никога не избѣгваше прѣспирнитѣ. Въ това отношение все равноволноопредѣляющій са поручикъ, ординарецъ или другъ младъ офицеръ — единъжъ са повдигане къкъвто и да е въпросъ, всякой бѣше свободенъ да поддържа своитѣ убѣждения, съ всичкитѣ способности и мѣрки. Тукъ генералътъ са поставяше на равна нога. Прѣспирнитѣ по нѣкога са продължавахаж твърдѣ дълго, случваше са отъ утринята и съ нищо друго невъзможно бѣше да разсърдишь повече Михаилъ Димитриевича, освѣнъ съ фразата:

— И какво.... Азъ по дисциплината не смѣя да ви възражявамъ!

— Каква дисциплина. Сега не е служба.... Обикновено недостатъкътъ на знанието и скудноста на умътъ са прикриватъ въ такива случаи въ дисциплината....

Той да търпи не можеше, хората, които безусловно съ него са съгласявахаж....

— Нищо свое нѣма. Каквото му кажешъ, то за него е и свято. Това сж оглѣдала нѣкакви си.

— Какъ оглѣдала.

— А така. Който въ него са вглѣда, той въ него са и отражава....

Още повече са оскърбяваше той, ако това съгласие са явяваше резултатъ на покорностъ....

— Мож ли азъ съ васъ да са не съгласявамъ, забѣлѣжи единъжъ нѣкакъ си майорътъ? Вий сте генералъ-адютантъ!

Е, та какво?

— Вий мене можете подъ арестъ.

— Та за това надъ васъ вздять, че у васъ смѣлостъта не хваща даже и на това....

— У насъ всякого да осѣдлишь е възможно, говораше Скобелевъ. И още какъ да го осѣдлишь. Да са качешъ на него и краката си да сиуенешъ.... Защото свое задушата нищо, върти са въ всичкитѣ страни.... Добродушието или вялостъта не мажешъ да разберешъ. Споредъ мене вялостъта... Отъ нѣкаква си мокра и плъзгава пачавура сж направени всичкитѣ. Всичко пасивно, медленно.... По инерция нѣкакъ си, тласнишь ги вървятъ, спрѣшь ги стоятъ....

Най много отъ всичко той ненавиждаше ласкателитѣ. Господата, които желаяха по такъвъ пжтъ да отидѣтъ при него въ милостъ, много са излѣгвахаж....